

Lange Harry

en het spoor van de Dood

Lange Harry en het spoor van de Dood

Eerste druk, ... 2014

© Toon Hagenaar

Illustratie voorkant: Gusta Calle

Kaart: Toon Hagenaar

Corrector: Marja van der Linden

ISBN:

Uitgeverij: Bravenewbooks.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets van deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of voor eigen oefening, studie of gebruik welk€ niet strikt privé van aard is.

Lange Harry

en het spoor van de Dood

Toon Hagenaar

HET ZWARTE SPOOR BOEK 2

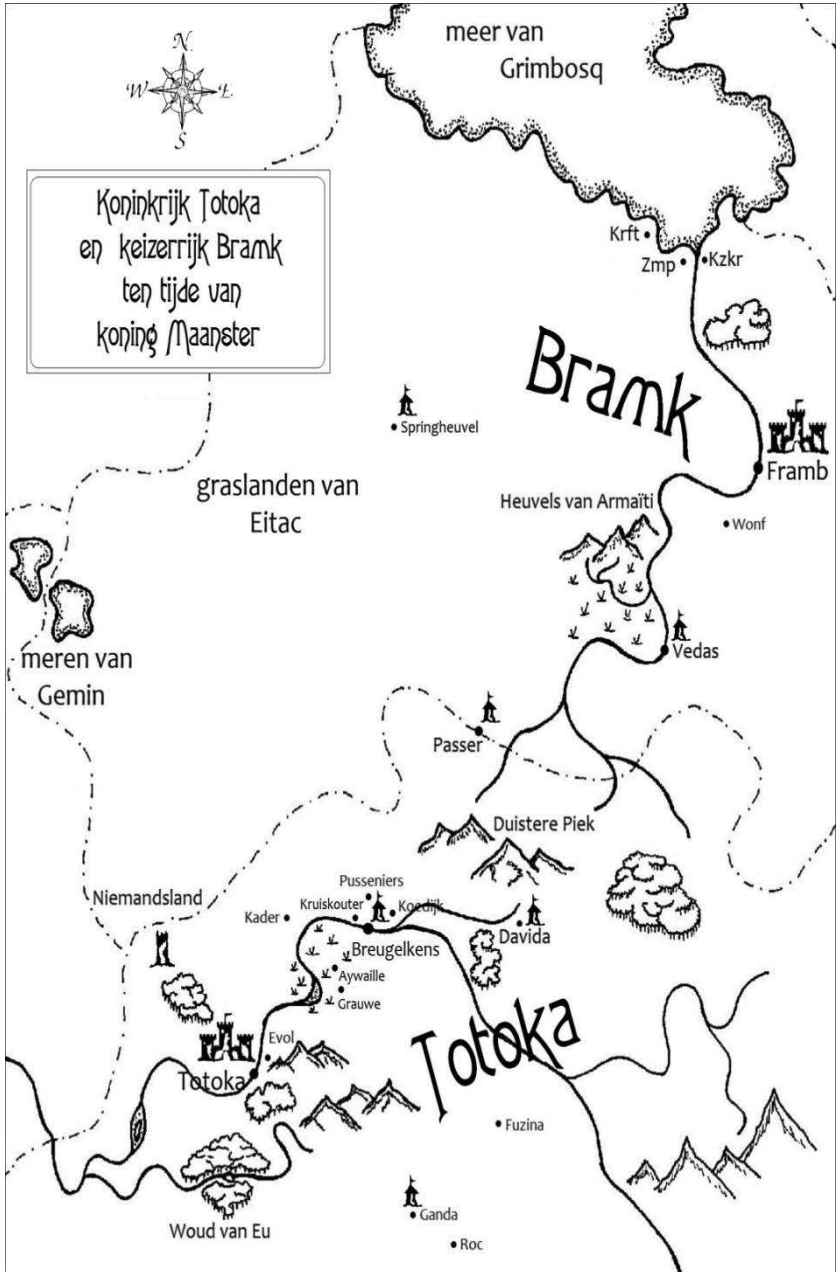
Met dank aan Gusta voor haar schilderkunst en het steeds maar herlezen van mijn schrijfsels.

Karla en Winnie voor hun meelesen en goede opmerkingen, waardoor het geheel er anders uit kwam te zien.

Ik draag dit boek op aan mijn vader, Frans Hagenaar. Hij kon het nooit laten om fouten die ik geschreven had te verbeteren. Zijn gedichtjes van soms maar twee regels waren altijd bijzonder pakkend voor mij. Hij had een bijzonder gevoel voor taal.

Ik weet niet hoe hij het zou vinden dat ik een boek geschreven heb. Waarschijnlijk zou hij trots zijn geweest en het op zijn gebruikelijke manier zo min mogelijk hebben willen laten merken. Een mens moest nu eenmaal niet naast zijn schoenen lopen en zich niet meer voelen dan hij was.

Pa, bedankt.

Onderzoek alles en behoud het goede

Voorbode

Er zou een zucht van verlichting door het koninkrijk moeten gaan, nu de zwadder door ridder Sanderijn gedood is, maar met de dood van het ondier kwam er vanuit het noordoosten een koude, bittere wind opzetten. Heks Gertruud had in de natuur al gelezen dat er veranderingen op til zouden zijn. Was dit er een van? Zou de voorspelling die ze gedaan had, werkelijkheid worden? Zouden het koninkrijk Totoka en de omliggende landen te maken krijgen met de koudste winter ooit?

Over het land trekt de noordoostenwind en het is net of die iets achterlaat, of een flinterdunne deken alles toedekt. Niemand kan het een naam geven. En als je dat toch wilt, noem het dan naamloos, net als niemandsland. Maar ondanks dat het naamloos heet, is het niet krachteloos. Het heeft een sterkte, die voelbaar is en steeds sterker wordt. De aanwezigheid ervan dringt dieper door in het rijk. Eerst stond het voor de drempel, maar langzaam trekt het eroverheen en legt het zich als een tapijt neer in de hal, en eenmaal binnen schuift het langzaam maar zeker op naar de volgende drempel.

Wat altijd als veilig gegolden heeft, het binnenste van het huis, zal weldra minder veilig blijken te zijn. Maar het heeft de haard, het binnenste van het huis, het gezelligste en veiligste plekje, nog niet bereikt. Maar hoelang zal het er nog warm zijn om de vele harten te verwarmen in deze tijd?

Hoe langer de tijd voortschrijdt, hoe minder warmte het haardvuur geeft. Het is net of er over het hele rijk een kou ligt. Een vochtige kilte die niet tegen te houden is, want vocht kruipt diep en verkilt tot op de botten, zoals de zonnestralen de huid kunnen verwarmen. Het is niet de winterse kou die daar op de loer ligt. Nee, het is iets anders. En als een kat die op de loer ligt om zijn prooi te grijpen, zo wacht dit ook zijn tijd af.

De dunne wind trekt over het land, dwars door de vele kieren van de huizen. De mensen wachten op betere tijden, maar dat zal lang duren. De winter staat pas voor de deur en kan nog niet binnen, want de herfst is nog niet van plan om zijn plaatsje af te staan. Dus het waterige zonnetje dat haar best doet om de winter op afstand te houden, biedt slechts uitstel van executie. Het gekwinkeleer van de tijgerik zal lang op zich laten wachten, en nu klinkt overal door het land slechts het gekras van zwarte vogels die hoog in de bomen of op de hoogste torens bij elkaar klitten

alsof het om een gezellig onderonsje gaat.

Is dit de opzet geweest van Yonn om het land zo onder te dompelen in naargeestigheid, of is ook hij slechts een marionet die geen enkele zeggenschap heeft over zijn ledematen en dus ook niet weet waar zijn volgende stap hem brengen zal?

's Nachts had het gevoren en had de vorst in het landschap een laagje rijp achtergelaten. Maar toen de zon begon te schijnen en de aarde opwarmde, was de vorst snel verdwenen, maar daarmee was niet alles weg. Er lag een floers over het landschap. Net of je de dingen niet meer zo helder zag als ze altijd geweest waren. Ook al stond de zon scherp afgetekend tegen de blauwe lucht, zij kon deze fijne sluier niet van het landschap halen. Net of een schilder er een dun vernislaagje over gelegd had. Alleen was de lak niet schoon geweest. Voordat hij het opbracht, was er iets in de verf gevallen en daardoor werden de kleuren niet helder, maar werd alles overdekt met een matte laag.

Deze glansloosheid lag niet alleen over Totoka, maar ook over het keizerrijk Bramk en zo verder naar het noorden, om te stoppen bij de plek waar Lange Harry uiteindelijk neergestreken was. Er was volgens hem bijna geen plek meer noordelijker waar hij nog kon gaan. En hier op een van de noordelijkste eilanden, waar de kou al langer huis had gehouden, vond hij rust. Tenminste, zo kwam het bij hem over, en was er geen haast meer om verder te trekken.

Het eilandje bood hem asiel, en daar zou hij blijven tot het gevoel van haast weer over hem zou komen. Hij hoopte dat dit lang op zich zou laten wachten, want hij was moe. Niet het leven, maar wel de dracht van zijn kleding, en van de persoon die in hem huisde.

Hier op het eiland, waar alles in diepe vrede lag onder een dik sneeuwdek of water dat bevroren was, toonde zich geen leven en was er niets dat kon sterven door aanraking van zijn geraamteachtige, dunne vingers. Want veel was er niet meer over van de lange, ooit goed geproportioneerde man.

Net als een beer die zijn hol opzoekt in de winter, zo zocht ook Lange Harry naar een rustplek. Een plek om zijn winterslaap te kunnen houden, ver weg van de bewoonde wereld.

ZIJ

Hoelang is ZIJ nu al onderweg? Wat hoopt ze graag dat er een eind komt aan deze verre, lange reis. Zelf wist ze niet meer dat ze zo ver afgedwaald was van de planeet Terra. Daar in de verte krijgt ze een lichtpuntje te zien. Ze hoopt dat dit de ster is die licht en warmte brengt op de planeet waar ze naar op weg is.

Nu ZIJ het lichtje ziet, weet ze dat het grootste gedeelte van haar reis erop zit. Dat is meestal zo, heeft ze gemerkt. De weg ergens naartoe is altijd veel langer dan de weg terug, maar dit keer valt het haar zo ontzettend tegen, omdat ze de heenweg in verschillende etappes afgelegd heeft en de terugreis in bijna één lange, uitgestrekte reis moet maken. Toch kronkelt het oude lijf alsof er een jonge geest in huist en het nog niet te lijden heeft gehad van de ouderdom. Voor ZIJ voelt het zo. Ook al heeft ze een oud lijf, haar gedachten zijn haarscherp en worden niet vertroebeld door jeugdidealen.

De zon laat haar stralen vallen op de kleine planeet Terra, maar geen van degenen die erop wonen is zo blij met deze zonnestrallen als het wezen dat erop af komt gesneld met duizelingwekkende vaart. Toch zal het nog een tijdje duren voor haar lichaam zich werkelijk aan de warmte van die zon kan laven. Maar daar zit ZIJ niet mee, de grootste weg is inmiddels afgelegd. Met het doel nu duidelijk voor ogen geeft ze zich over aan bespiegelingen.

‘Ssssso dichtbij en toch weer veraf.’

... kom je wel op tijd...

‘Natuurlijk kom ik op tijd. Wat dacht je dan? Ik ben nog nooit ergensss te laat gekomen.’

... ik – ik dacht niets...

Het blijft een tijdje stil tot een oerkreet door het heelal schalt:

‘OEAHHH.’

... wat is er...

‘Ik heb te lang liggen sssslapen. Ik ben in sssslaap gessssusssst met de gedachte dat ik het op tijd ssssou halen.’

... haal je het dan toch niet op tijd...

‘Kop dicht.’

ZIJ hoort hoe de tweede stem in haar hoofd moeizaam slikt.

‘De wachterssss der tijden, sssse moeten gewaarsssschuwd worden!’

... wachters der tijden – wie zijn dat...

De nieuwsgierigheid van de tweede stem is weer gewekt. Toch klinkt de stem niet overduidelijk, duidelijk geïmponeerd door de wijze waarop hem zonet nog de mond werd gesnoerd. Maar dit keer vindt ZIJ het geen enkel probleem om het te vertellen. Ze heeft er trouwens zelf pas te laat aan gedacht, dus is het goed om haar kennis nu te delen en haar hoofd leeg te maken van wat haar nu bezighoudt.

‘De drie wachterssss der tijden ssszijn er om de veiligheid op Terra te waarborgen. Sssse ssszijn ingessssteld toen er op Terra een verbond wassss van duissstere magiërssss. Iedere keer alssss er ietssss gebeurt met duissstere krachten, dan worden de wachterssss wakker. Sssso ben ik ook wakker geworden terwijl ik sssso lekker lang lag te sssslapen. Nu nog voel ik dat het veel te kort wassss, desssse adempaussss.’

... maar je hebt eeuwen geslapen...

‘Sssso, en wie ssssegt dat? Voor mij leek het sssslechtsss maar te gaan om een in- en uitademing, echt niet meer.’

... genoeg over je nachtrust – vertel verder over de wachters...

‘O, ja. Waar wassss ik gebleven? De wachterssss worden wakker wanneer... Ach, dat heb ik al verteld.’

... wie zijn de wachters...

‘Betere vraag. En een betere vraag verdient een beter antwoord.’

... heeft het te maken met de voorspelling...

‘Het heeft er niet rechtsssstreekssss mee te maken. De voorsssspelling gaat om wat er nu te gebeuren ssstaat op Terra. Maar de wachterssss ssszijn al sssso oud. Maar sssstoort me toch ssssteedssss niet met je vragen. Laat me eerssst de eerssste beantwoorden. Wie ssszijn de wachterssss? Op dit moment ssszijn we met onssss drieën. Ssssomssss ssszijn we met vier, maar dat isssss altijd voor een heel korte tijd, want alssss er een nieuwe wachter bij komt, dan ssssterft een van de anderen.’

... maar wie zijn het dan...

‘Op dit moment ben ik de jongsssste. Dan heb je nog Drassssing El. Hij isssss de oudsssste en alssss laatssste heb je nog Assssje Ol.’

... mooie namen voor een drietal – alleen jij valt er wat buiten – is ZIJ nou eigenlijk wel je eigenlijke naam – het lijkt me niet dat je ouders je zo genoemd hebben...

‘Dat hebben sssse ook niet, maar op dit moment moet ik het nog geheimhouden.’

... dus zelfs ik mag het niet weten – tegen wie zou ik het moeten

vertellen...

Maar het blijft stil, ook al herhaalt de tweede stem het zo verleidelijk mogelijk, het grote beest dat de naam ZIJ draagt houdt wijselijk haar mond.

‘Wat een geluk dat ik mijn jeugd achter me heb gelaten. Nu kan ik er met een lach op terugkijken naar waar ik toen sssso onbevangen tegen aankeek.’

... waar keek je zo onbevangen tegen aan...

‘Tegen mijn ideeën. Ik dacht de wereld wel even te kunnen veranderen. Dat heb ik ook wel gedaan met mijn vrienden, maar de ideeën die ik had waren nog veel exsssstremer. Daar heeft Drasssirg El me wel bij geholpen.’

... Drasirg El, wie is dat...

‘Een jeugdvriend. Het klinkt bijna alssss een eeuwigheid geleden dat we elkaar gessssien hebben nu ik haar naam noem. Maar haar sssstem kan ik nog horen, alsssof ik haar gisssteren nog gehoord heb. Sssso duidelijk sssstaat die me nog voor de geessst.’

... nu we het over gisteren hebben – hoe staat het met morgen – met de toekomst, bedoel ik...

‘Ha, mijn ssssielige sssstem. Ik weet al waar je naartoe wilt.’

Op slijmerige toon gaat ZIJ verder.

‘Sssseg mij: wat wil je weten? Issss het de voorsssspelling die je weer alssss een vervelende ekssssteroog parten sssspeelt? Onuitroeibaar, iedere keer terugkerend.’

... inderdaad onuitroeibaar – had je er zelf maar nooit over moeten beginnen...

‘Inderdaad. Ik had er nooit over moeten beginnen.’

Toch vindt ZIJ het spel dat ze met de tweede stem speelt, ook al is die zielig of vervelend, ook wel leuk, want het is een stuk tijdverdrijf tussen de grot waar ze lag vanaf dat ze vertrok tot hiertoe geweest.

‘Wat weet je je nog te herinneren?’

... het ging over een linkshandige...

‘Issss dat allessss? Issss dat allessss wat jij je kunt herinneren? Bah, ik dacht dat je beter wassss. Waarom kun je sssself alssss tweede sssstem ssssiende desssse belangrijke woorden dan niet onthouden?’

... ik doe mijn best, maar het wil niet blijven hangen...

‘Nog één keer dan.’

En daarbij begint de anders lispelende stem zonder enkele hapering te reciteren:

Wanneer oude metalen zich samenvoegen
En de spiegelwapens zich kruisen
Dat is het begin van het einde aangebroken
En het einde wordt een nieuw begin

Maar eerst zal het rijk in tweeën gespleten worden
Voor het weer één kan zijn
De linkshandige moet waken
voor een rode afscheiding

Bloedbanden moeten worden aangehaald

...

... bloedbanden aangehaald – is er nog niet genoeg bloed gevloeid...

‘Ssssei ik bloedbanden aangehaald? Ik kan het me niet meer herinneren.
En daarbij komt dat ik me de ressst nu ook niet meer herinner.’

... ook niet als ik het allemaal nog eens herhaal...

‘Nee, ook dan niet meer. Het issss weg en ssssal wachten tot een
volgend moment,’ zegt ZIJ kwaad, omdat ze zelf ook wel weer wilde
weten hoe de voorspelling verder gaat.

Zwarte Spoor

Yonn had de betovering van Lange Harry uiterst zorgvuldig voorbereid. Ook was hij op de hoogte geweest van het aankomende feest vanwege het 500-jarig bestaan van Breugelkens, en hij wist dat Lange Harry mee zou doen aan de vossenjacht. Een paar weken voor het feest was Yonn daarom doorgedrongen in het hoofd van Lange Harry tijdens diens slaap.

In de hersenen van Lange Harry plantte de geest van Yonn een klein zaadje. Dit zaadje zou vanzelf uitgroeien de komende weken. Het bevatte woorden, die er bij de minstreel op zouden aandringen om als de Dood verkleed te gaan tijdens de vossenjacht.

Een paar dagen later werd Lange Harry 's morgens wakker en vertelde hij in bed aan zijn vrouw Gysette, dat hij tijdens de vossenjacht met de kinderen verkleed zou gaan als de Dood. Ze hoorde dit ademloos aan, even ging er een gedachte door haar heen of het wel goed ging met haar man. Of hij niet te veel hooi op zijn vork genomen had, door samen met nog een paar mensen uit Breugelkens de organisatie van de festiviteiten op zich te nemen.

Ze vond het vreselijk dat haar man zoiets bedacht had en deed er alles aan om haar man op andere gedachten te brengen. Maar hoe meer ze haar best deed om hem te overtuigen van haar gelijk, hoe halsstarriger haar man werd. Steeds meer volhardde hij erin om als de Dood verkleed de straat op te gaan, tezamen met een zeis en een zandloper.

Gysette was met stomheid geslagen. Ze begreep haar man op dat moment niet. Hoe kon hij ineens zo anders dan anders zijn? Normaliter was hij altijd zo hartelijk en vriendelijk. Vanaf de tijd dat hij verteld had om als de Dood naar het feest te gaan, was hij veel nukkiger geworden, hij was stug en tegendraads. Op de laatste dag wilde Gysette haar man opnieuw tot andere gedachten brengen wat betreft de zeis, maar deze moest van Lange Harry met alle geweld mee.

Het zaadje deed zijn werk. Het bevatte in de kern meer dan het gegeven dat Lange Harry verkleed zou gaan als de Dood. Langzaam zou het zaadje tot ontkieming komen, nadat er iemand door de zeis geraakt werd.

Het ontkiemende zaadje was tweelobbig, zoals bij veel planten. De ene zaadlob zorgde ervoor dat Lange Harry veranderde van een minstreel in

een dienaar van de Dood. De andere zaadlob zorgde ervoor dat buiten het poortje waar hij door weg zou vluchten, het zwarte spoor zou ontstaan. Hoe groter het zaadje werd, hoe groter de invloedssfeer van beide zich zouden laten gelden.

Lange Harry zou steeds meer optreden als de dienaar van de Dood, en het zwarte spoor zou zich ontwikkelen als het pad daarvan, dat als een scheidslijn door de verschillende rijken van Terra zou lopen.

Het oversteken van deze scheidslijn zou in het begin nog zonder gevaar zijn, maar hoe meer het uitdijde, hoe minder mensen zouden durven om het zwarte spoor daadwerkelijk over te steken, aangezien die het moesten bekopen met hun leven. Het spoor dat Lange Harry achterliet, was niet gelijk diezelfde dag te zien, maar pas enkele dagen later.

Yonn wist zeker dat Lange Harry zou vluchten wanneer hij met de zeis iemand zou onthoofden of raken. Het zou lijken op een ongeluk, maar niets was minder waar. Het zaadje zou ervoor zorgen dat het zo leek, maar er moest en zou een dode vallen vóór het einde van het feest. Lange Harry zou daarna Breugelkens spoorlags verlaten.

Yonn dacht dat hij dit allemaal zelf uitgedokterd had, maar dit alles kwam uit de hoge hoed van La Kraave, en Yonn was slechts de marionet die alles gewillig uitvoerde, maar waar hij zelf van dacht de bedenker en opdrachtgever te zijn.

Na een nieuwe ontmoeting een paar weken geleden met La Kraave, moest Yonn zich ervan verzekeren of het zwarte spoor wel voldeed aan de verwachtingen van zijn vorst. Zo moest hij hem tenslotte noemen: ‘Vorst der ontluistering’, maar erg veel zin had Yonn daar niet in. Want hij wilde zelf zo graag heer en meester van alles zijn.

Ongeveer een dikke week nadat Lange Harry weggevlucht was, was Yonn naar Breugelkens gegaan. Hij had tegen de koning verteld dat hij op familiebezoek moest. Hij zei er echter niet bij waar hij heen ging. Koning Maanster zocht er niets achter. Buiten de stadspoorten trof Yonn daadwerkelijk het zwarte spoor aan. Tevredengesteld ging hij terug naar de hoofdpoot, want hij wilde geen argwaan wekken dat hij iets van het bestaan van het zwarte spoor af wist.

Eenmaal binnen de poorten van Breugelkens ging hij op zoek naar het huisje van Lange Harry. Hij had het spoedig gevonden. Yonn klopte aan de deur. Gysette deed uiterst voorzichtig de deur op een kiertje om te kijken wie er voor de deur stond. Hoopvol deed ze toen de deur open, want ze was aangenaam verrast om Yonn daar te zien staan. Yonn was een

vriend van haar man en het deed haar goed om iemand in huis te halen die Lange Harry kende.

Yonn trof een vrouw aan die ten einde raad was. Gysette praatte honderduit. Ze durfde de straat niet meer op, bang voor datgene wat de mensen haar zouden verwijten, omdat haar man zoiets vreselijks begaan had. Hij luisterde stilletjes toe. Gysette legde zijn zwijgen uit als belangstelling, dus praatte ze enkel maar meer.

Yonn had geen spijt van zijn werk, maar had toch wat medelijden met de vrouw van Lange Harry, dus probeerde hij haar wat te troosten. Het werd laat die avond in het huisje van Lange Harry. Yonn moest van Gysette blijven overnachten. Hij vond een plaatsje vlak bij het vuur. De volgende dag vertrok hij weer in alle vroegte. Toen hij vertrok, was Gysette nog niet wakker. Doordat ze haar verhaal had kunnen doen, had ze waarschijnlijk rust gevonden en sliep ze nu nog.

Tevreden over het zwarte spoor keerde Yonn terug naar de hoofdstad. Zijn zaadje had meer dan uitstekend werk gedaan. Daarna bracht Yonn het tweede deel van zijn plan in werking. Als door de verschillende rijken een machtig zwart spoor zou lopen, dan zou Yonn het gaan bevolken met allerlei zwart en macaber ongedierte. Zijn vlerhonden zou hij hiervoor gebruiken.

Maanden daarvoor was hij al bezig geweest, eerst in zijn geheime kamer en daarna in zijn spelonk, om spinnen, kevers en andere insecten of boosaardige dieren op te kweken. Wanneer het zwarte spoor er lag, zou Yonn de dieren in glazen flessen stoppen. Waarna de vlerhonden de opdracht kregen om deze glazen flessen te legen boven het zwarte spoor. Dit legen zou geschieden in het keizerrijk Bramk, om zo ervoor te zorgen dat het koninkrijk Totoka in eerste instantie bewaard bleef voor veel onheil. Totoka zou ten slotte ZIJN land worden, ZIJN rijk!

‘Koning Yonn de Eerste,’ zei hij hardop.

Wat klonk dat mooi! Hij zou op de troon plaatsnemen van koning Maanster en die zou zijn kroon van zijn eigen hoofd halen en die op het hoofd van Yonn drukken. Yonn zag het al allemaal voor zich. Hoe alle onderdanen voor hem bogen als hij langsliep.

Om dit spoor was het Yonn te doen geweest. Hij had dit spoor nodig om te tonen hoe machtig hij wel was. Iedereen zou ten slotte naar zijn pijpen dansen, of het nu tovenaars, koningen of keizers waren. Hij zou macht over allen hebben. Tenminste, dat dacht hij. De werkelijkheid zag er toch anders uit.

Na het bevolken van het zwarte spoor was het enkel wachten op ander ongedierte, dat erdoor zou worden aangetrokken. Kwaad zoekt kwaad. Ongedierte zoekt ongedierte. Als een magneet zou dit alles aangetrokken worden naar het zwarte spoor. Het zou niet lang duren of het zwarte spoor zou vergeven zijn van allerlei ongewenst gespuis.

Terwijl het zwarte spoor bleef uitdijen, dijde ook het ongedierte uit. Door gebruik te maken van zijn vleerhonden was Yonn erachter gekomen dat veel zwarte beesten dankbaar gebruikmaakten van het spoor. Maar het bleef niet bij dieren alleen. Ook verstotenen, verworpelingen, mensen die hun have achter hadden gelaten vanwege diefstal, moord of andere zaken betraden het zwarte spoor. Voor hen had het iets in zich waar ze zich thuis voelden. Een plek om te mogen zijn wie ze waren zonder daarop afgerekend te worden.

Met één ding had Yonn echter geen rekening gehouden, en dat was de wil die vocht binnen in Lange Harry toen de zeis op het jongetje Danny afging. Die had ervoor gezorgd dat het kind niet dodelijk getroffen werd. Maar daar wisten zowel de minstreel als Yonn niets van.

Daarnaast was er nog één geluk voor Lange Harry, namelijk dat hij geen weet had van het zwarte spoor dat hij achterliet. Dit zou hem zeer somber gestemd hebben. Daar waar hij zijn voetstappen had gezet, werden de volgende dag of pas de dag daarop verkleuringen van de grond waargenomen. Daar waar hij even tegen een boom gerust had, kleurde de boom de volgende dagen pas zwart. Indien hij dit wel had geweten, dan zou zijn snelheid misschien niet zo hoog zijn geweest. Juist door weg te vluchten had hij het steeds langer gemaakt, omdat hij gewoonweg de Dood niet wilde zijn.

Sanderijn had het rode slijmspoor bestreden met de gedachte dat dit gevaarlijker was dan het zwarte, maar de komende dagen zal ook Sanderijn ervaren hoe en wat het zwarte spoor is, en welke gevaren het tot nu toe voor hem verborgen heeft gehouden.

Bolle Bart

Na een nacht vol vervelende dromen keren de gedachten van Yonn terug naar een moment dat hij een nog veel ergere droom had gehad, die nog meer op werkelijkheid leek dan die van vanmorgen. Deze was al aan het vervagen, maar de oudere droom kwam als een weggeslingerde steen hard op hem af. Hij was er niet alleen nu, maar ook toen de gehele dag mee bezig geweest.

Wanneer was dat ook alweer geweest?

... volgens mij leefde Myrrha toen nog – ja inderdaad zij leefde nog...

Er was nog geen sprake van geweest dat hij op zoek moest naar een andere jonge vrouw om bloed te geven aan zijn mannetjes. In die droom had hij zijn mannetjes ingezet en die hadden zijn opdracht goed uitgevoerd, echter ze hadden wel zijn identiteit verraden. Iedereen wist nu dat hij die grote magiër op het kasteel was. Ook al waren ze kleiner dan hijzelf was, hij kon niet maskeren dat ze ook dan nog te erg op hem leken.

Het ontwaken uit die droom was even een nachtmerrie geweest, maar niet veel later voelde het aan als een opluchting.

... wat ben ik stom geweest – hoe had ik het kunnen bedenken om mannetjes te creëren die mijn evenbeeld hebben...

Een paar dagen later vond hij zichzelf weer terug in de ruïne. Na een ontmoeting met La Kraave in de voor hem al zo bekende kamer, merkte hij op de terugweg dat zijn keel droog aanvoelde als kurk. Voor hij terug zou keren naar de hoofdstad begaf hij zich naar het plaatsje Evol. Het lag niet eens zo ver van zijn route en ze hadden daar een herberg. Aan een van de tafeltjes trof hij een dikke jongeman aan, die niet meer helder uit zijn ogen kon kijken vanwege de vele drank die hij al genuttigd had. Eerst herkende Yonn hem niet, maar toen de jongeman probeerde op te kijken om te zien wie er nu weer binnenkwam, trof de blik hem.

... hij – hoe heette hij ook alweer – dit is – dat is de jongeman die Sanderijn bijna verslagen had – kan het leven mooier zijn...

Yonn moest diep in zijn gedachten graven, maar ineens kwam de naam bovendrijven als een wolk in een strakblauwe lucht. Het was Bart. Ook wel Bolle Bart genoemd, herinnerde hij zich een fractie van seconde later.

... dus hier is hij gebleven – als ik hem mee kan krijgen – van hem creëer ik nieuwe mannetjes – en dat bolle – dat zullen we er wel snel af

krijgen – ik zal ze trainen waardoor niemand ze meer zal herkennen als deze volzette jongeman...

Yonn vroeg aan de waard of de jongeman wel vaker in zijn etablissement te vinden was. Die antwoordde slechts met een korte knik, en uit zijn oogopslag was het voor Yonn duidelijk dat Bart te vaak kwam en te lang bleef. Hierdoor wist hij genoeg. Hij zou voorbereidingen treffen om Bolle Bart zo ver te krijgen dat hij met hem mee zou gaan.

Twee dagen later keerde hij terug naar de herberg, die een naam droeg waar Yonn wel oren naar had: In de Hoofdloze Koning.

In het verleden was er veel met deze naam gespot. De koning om wie het ging, had er hartelijk om moeten lachen toen hij het hoorde. Dat getuigde van durf. Deze koning was van plan om er eens onaangekondigd op bezoek te gaan, want hij wilde weleens kennismaken met de herbergier die er achter de toog stond. Tijdens de jaarlijkse jacht wist de koning een ander pad in te slaan richting het dorpje. En zo betrad hij in zijn jachtkleding de herberg, waarin niemand hem herkende. Samen met de herbergier nuttigde hij een grote beker mede. Samen lachten ze om ieder wissewasje, en daarna was de koning daar vaker om een beker mede gegaan. De herbergier had zijn broer kunnen zijn, met dezelfde humor en dezelfde grappen als hijzelf vaak maakte, maar die niet door iedereen begrepen werden. Soms had die koning te veel gedronken en was het net of hij zijn hoofd er niet meer bij had, waardoor hij samen met de herbergier nog harder kon lachen om de naam van de herberg.

Eenmaal binnen begaf Yonn zich naar het enige onbezette tafeltje. Hij had besloten om niet direct naar Bolle Bart te lopen, ook al had hij hem gelijk zien zitten. Nadat hij had gezien dat er weinig mensen waren die zich wat van hem aantrokken, begaf hij zich naar het tafeltje waar de jongeman al zo vroeg op de dag half overheen hing.

‘Wil je wat van me drinken?’ zei Yonn terwijl hij voor het tafeltje stond.

Bolle Bart hief zijn hoofd met moeite op. Het woog nu nog zwaarder dan het anders al deed. Terwijl zijn oor los kwam van het tafelblad en zijn oog half op de man naast hem bleef rusten, wilde hij ineens rechtop gaan staan op het moment dat hij de man herkende die naast hem zat. Maar een hand die op zijn onderarm gelegd was, hield hem tegen. Hij was hier blij om, want bij het snelle opheffen van zijn hoofd voelde hij zijn hoofd erg kloppen ter hoogte van zijn slapen.

‘Heer, u hier,’ zei hij om zichzelf een houding te geven.

De man die voor hem stond zei hier echter niets op. Hij sprak slechts

vier woorden: ‘Schuif eens iets door.’

Yonn zag dat Bolle Bart flink dikker was geworden dan toen hij nog op het kasteel rondliep. Daar had de beweging die de aanstormende ridders toen hadden, hem goedgegaan. Nu had Bart een dikke nek en zijn hoofd was bijna zo rond geworden als een bolletje kaas.

De twee zaten een tijdje stil naast elkaar op het bankje met hun ruggen tegen de muur. Elk taxeerde de ander.

‘Ik zie dat je nog niets te drinken hebt.’ Yonn draaide zich half om en wenkte. Een jonge deerne kwam op de twee afgelopen. ‘Meisje, wil je ons twee bekers brengen met het sterkste wat je hebt.’

Hier veerde Bolle Bart van op.

... het sterkste wat ze hebben – wat is die man van plan...

Maar voor hij iets kon zeggen stond er voor hem al een glas, tot de rand toe gevuld met een kastanjebruine vloeistof. Toen Bart eraan rook, viel het hem op dat het inderdaad sterk moest zijn. In het verleden had hij wel sterke drankjes gedronken, maar dit herkende hij niet. Voorzichtig zette hij het glas aan zijn mond. Het drankje brandde al op zijn lippen terwijl hij er nog maar aan nipte. Hij nam een grote slok, om zich niet te laten kennen. Het was alsof hij snel van een ladder neerdaalde waarbij zijn handen schuurden langs de stijlen, zo brandde het goedje in zijn slokdarm en zocht het zijn weg naar zijn maag.

Met hun hoofden dicht tegen elkaar, alsof ze verliefde mensen waren, fluisterde de man tegen Bolle Bart. Het gesprek was lang en eenzijdig. De dikke jongeman luisterde. Het enige waaraan je zag dat hij het begreep, was door het knikken van zijn hoofd. Zijn ogen, die op die van een varken leken, vernauwden zich nadat Yonn zijn plan had uitgelegd.

Samen waren ze het erover eens dat de naam van de herberg wel een heel toepasselijke naam droeg voor hun plannen. Want Yonn zag niets liever dan dat koning Maanster niet meer op de troon zat en dat heel Totoka aan zijn voeten lag. Ook Bolle Bart had geen prettige herinneringen aan het kasteel, en van hem mocht heel het paleis en al zijn bewoners van de aardbodem verdwijnen. Maar voor het zover zou zijn, zou hij die Sullige Sander nog eens te grazen nemen. Die was tenslotte schuldig aan dit alles.

Aan het eind had hij zijn glas nog driekwart gevuld voor zich staan. Nadat hij alles gehoord had, proostte hij op het plan, hij pakte het glas vast en sloeg het in één keer achterover.

Als eerste vertrok Yonn, nadat onder de tafel een geldbuidel van persoon

was verwisseld. Hij had ook op tafel geld neergelegd, niet alleen voor wat hij gedronken had, maar ook voor de dikke jongeman en voor het eten, want dat had hij beloofd terwijl zij praatten. Nu Yonn weg was, bestelde Bolle Bart nog een glas van het sterke spul, want hij wist dat hij dit nodig zou hebben.

Vanuit de keuken kwam een weeïge lucht aandrijven. Die vulde zijn neusgaten. De meesten zouden hun neusvleugels opgetrokken hebben alleen al bij de geur die verspreid werd, maar Bolle Bart niet. Het was een geur die alleen in Evol kon hangen. De bekende kaas uit dit dorpje werd hier gebruikt in een fondue. Er werd van gezegd dat als je dat geproefd had, je nooit meer iets anders wilde. Meestal wilde hij nooit eten, maar dit keer stond zijn zin daar wel naar.

Dus even later stond er een pot met dampende inhoud voor zijn neus. Ernaast lag een vreemd gevormd stuk brood. Het was langwerpige van vorm en als je het doormidden sneed, hield je ronde schijven over. Bolle Bart kon zich niet herinneren het ooit gezien te hebben. Ook dat bleek alleen hier in de herberg te krijgen te zijn. Hij brak het lange brood door de helft en nog eens door de helft. De gebroken kant doopte hij in de fondue en daarna trok hij het brood met zijn tanden stuk. Al kauwend nam hij een teug van de sterke drank, die er wonderwel heerlijk bij smaakte. Het was net of ze voor elkaar geschapen waren.

Het geld zou hij verstoppert, waar wist hij nog niet. Bolle Bart lachte in zichzelf. Hij moest aan twee dingen denken, aan het gezicht van Sander, maar ook aan dat van zijn broer Diederik. Hij zou het verder schoppen dan die twee armzalige kereltjes. Met de man had hij afgesproken dat ze elkaar de volgende dag zouden treffen aan de andere kant van de heuvel waar de hoofdstad tegenaan was gebouwd. Eigenlijk zou hij nu al willen gaan, want het vooruitzicht om Spichtig Aaltje, maar vooral Sullige Sander terug te kunnen pakken, stond hem wel aan.

Ook al was het nu al meer dan een jaar geleden, het gevoel wilde maar niet weggebben, wilde niet van hem afspoelen. Hij had zich hier sindsdien verstopt gehouden, want iedereen in de hoofdstad wees hem na dat allerlaatste gevecht op het kasteel hem na. De woede die hij voelde toen hij de herberg verliet, uitte hij op een steen die voor zijn voeten lag.

Hoe graag zou hij Sullige Sander niet te pakken willen nemen!

De naam Sanderijn kreeg hij nog steeds zijn mond niet uit. Hij had het zelf moeten zijn die als ridder zijn nieuwe naam Bartolo mocht dragen. En nu diende zich een mogelijkheid aan om dat miezerige zoontje van de

smid, die de schuld van alles was, te grazen te nemen. Samen met ...

Bolle Bart merkte op dat hij de naam van de man met wie hij gesproken had niet meer kon herinneren. Hoe hij ook zijn best deed, het enige wat steeds terug bleef keren was ‘Meester’. Maar dat maakte hem niet veel uit. Ze bliezen allemaal te hoog van de toren, dus dat zou deze ook wel weer doen. Maar hij zou er niet onder lijden. Hij had een dikke huid waardoor hij dit niet kon voelen.

... ik zal de grootste ridder zijn – alleen ik – er is geen ridder in Totoka die zo omvangrijk is als ik ben...

En daar had hij gelijk in. Een harnas in de maat van Bolle Bart was er niet. De smid die dat voor hem zou moeten maken, had zeker drie keer zoveel metaal nodig als voor het harnas van Spichtig Aaltje.

De dag erop was Bolle Bart op tijd aangekomen bij de toegang tot de grot. Yonn had hem even daarvoor al opgevangen, omdat de ingang goed verborgen lag. De dikke jongeman liet zich gewillig meevoeren naar de spelonk, benieuwd naar de plek waar hij naartoe zou worden gebracht.

Eenmaal in de grote ruimte keek hij zijn ogen uit. Dit ging al zijn verwachtingen te boven. Een onderaardse ruimte gevuld met allerlei kisten waaruit verschillende geluiden kwamen. Er waren er die stil waren en ook stilstonden. Andere bewogen alleen maar, en daaruit klonk gekras van lange nagels die over het hout schraapten, op zoek naar een ontsnappingsmogelijkheid. Ook stond er veel glaswerk, net als hij in de kamer van tovenaars Simsala had gezien. Die ochtend dat hij daar naartoe gestuurd was zou hij nooit meer vergeten. Toen al wilde hij Sanderijn, toen nog gewoon Sander geheten, een hak zetten. Helaas moest hij bij de tovenaars alleen achterblijven. Hij wilde het nog steeds niet toegeven dat hij toen doodsangsten had uitgestaan.

Verderop stond een tiental mannetjes. Ze leken op Yonn, alleen waren ze kleiner. Gefascineerd liep hij erop af. Hij liet zijn dikke, korte vingertjes over de wang van de eerste gaan, om te voelen of ze wel echt waren. Bij de aanraking had hij iets kouds verwacht, maar zo voelden ze niet aan. Het was of de huid meegaf, alsof het een echte wang was. Hij deinsde hiervan terug.

‘Interessant?’ klonk de stem vragend.

Bolle Bart schrok van de plotseling opklinkende stem bij zijn rechteroor. Even kon hij niets uitbrengen. Hij zocht naar woorden, maar wist niet wat te zeggen.

Yonn keek in de varkensogen, en die spraken voor zichzelf. Hij las er

begeerte in.

‘Wil je dit ook?’ vroeg hij.

De vraag was eigenlijk overbodig geweest. De ogen begonnen te schitteren, nog voor de jongeman ja zei. Dit was wat Bolle Bart wilde. Meerdere keren zichzelf. Dan zou hij die Sullige Sander weleens laten zien wie er nu werkelijk de sterkste en de slimste was.

Dit alles had Yonn voorbereid, in de hoop dat de dikke jongeman zou toehappen nog voordat hij zijn plannetje kenbaar had gemaakt. Dus liet Bolle Bart zich gewillig meevoeren naar een soort van houten bed. Zonder vragen nam hij erop plaats. De grote ogen van Yonn staarden hem aan, en voor hij nog iets kon zeggen, begon de hypnose al te werken. Wat er verder met de jongeman gebeurde, daar wist hij zich later niets meer van te herinneren. Dat was geheel aan hem voorbijgegaan.

Met de kennis die Yonn al opgedaan had bij het creëren van zijn eigen mannetjes, kostte het hem weinig moeite om hetgeen hij geleerd had uit het boek *Transmutatie en Transformatie* opnieuw in praktijk te brengen. Spoedig zou zijn legertje verdubbeld zijn. Een half leger met Bolle Bartjes en een half leger met Yonnmannen. Eindelijk kreeg La Kraave datgene waar hij om vroeg. Een legertje, maar nu niet gelijkend op de leerling, maar op een dikke jongen die niet verder was gekomen dan enkel maar afgunstig te blijven naar leeftijdsgenoten die wel het geluk hadden om ridder te worden van het koninkrijk. Er was hem meer beloofd. Nou, die beloning zou hij binnenkort aanschouwen, wanneer er twintig dezelfde Bolle Bartjes tot leven werden gewekt, met zijn eigen bloed, aangelengd met dat van Myrrha.

Yonn genoot al van het vooruitzicht. Niet alleen van de verbazing van Bolle Bart, maar ook dat hijzelf spoedig geen druppeltje bloed meer zou hoeven afstaan.

Ridder zonder naam

Breugelkens ligt ten zuiden van de weg die Sanderijn gekozen heeft. Hij wil niet nog eens door het stadje gaan. Haast is nu geboden, want het rode slijmspoor heeft hem nu al te lang opgehouden.

... als het zwarte spoor zich net zo snel ontwikkelt als het rode slijmspoor, dan zal het koninkrijk Totoka nog heel wat gevaar te duchten hebben – hoe eerder ik dit onderzoek, hoe eerder ik weet hoe we er weerstand tegen kunnen bieden...

Het plaatsje Koedijk laat hij daarom ook rechts liggen. De grienden hebben inmiddels plaatsgemaakt voor grote, groene, golvende graslanden. Het spoor dat uit die vreemde zwarte stof bestaat, verdeelt zijn gezichtsveld in tweeën. Waar Sanderijn ook kijkt, hij kan er niet omheen dat de tweedeling overal in aanwezig is. Bomen die in de buurt van de zwarte grond groeien, zijn enkel aan de kant die erover hangt zwart verkleurd.

Maar dat is niet het enige wat hem een onpasselijk gevoel geeft.

Hoe uitgestrekt het gebied ook is waar Sanderijn doorheen rijdt, hij kan het gevoel van in de gaten gehouden worden niet van zich afzetten. Hij draait als een uil zijn hoofd geheel rond om zich ervan te verzekeren dat hij alleen is.

... wie of wat bekijkt mij...

Een nieuwe rilling loopt over zijn rug. Hij geeft Willem de sporen, want hij wil dit gebied zo vlug mogelijk doorkruisen. Het is te open en iemand te paard valt gelijk in het oog. De vogels die hij ziet, zijn tijgeriken die opstijgen vanuit het lange gras. Ze vliegen omhoog en maken veel misbaar om andere vogels te waarschuwen. De jonge ridder zet zijn paard aan, want hier kan hij harder gaan. Zo beklimt hij een hoogte en kijkt uit over de velden om hem heen. In de verte doemt een heuvelrij op. Het zwarte lint gaat die richting uit. Een kudde wilde paarden rent naar het zuiden. Ze stuiven door het kniehoge gras, maar niet in de richting van het zwarte spoor.

Zijn blik keert terug naar de rij met heuvels. Tussen hem en daarginds bevindt zich geen enkel dorp of stad. Dan herinnert hij zich van de lessen van Egidius dat het de Duistere Piek moet zijn, welke daar voor hem ligt. Hij hoopt dat het zwarte spoor erlangs zal trekken, want over dat gebied

doen vele vreemde verhalen de ronde.

Ineens valt hem beweging op, hij fixeert zijn ogen erop en ziet dat het een paard-en-wagen is die zijn kant uit komt.

... wie rijdt er met een kar door dit grasland – er is geen fatsoenlijke weg om te rijden...

Het gevoel van bekeken worden wordt hierdoor versterkt. De kar nadert snel, ook omdat Sanderijn inmiddels zijn paard heeft aangezet tot een rengalop. Als een pijl uit de boog vliegt zijn paard Willem ervandoor. Als Sanderijn het zwarte spoor wil volgen, moet hij helaas in de richting van de tegemoetkomende paard-en-wagen rijden.

Wanneer Sanderijn de wagen steeds dichterbij nadert, begint de persoon naar hem te zwaaien. De ridder ziet het wel, maar hij wil er niet op reageren. Toch zal hij wel moeten, want de persoon op de wagen is gaan staan en maakt met zijn handen ingewikkelde bewegingen die op bezweringen lijken. Voordat de persoon iets kan uitspreken, heeft Sanderijn al aan de teugels van Willem getrokken en hem tot stilstand gemaand. De paard-en-wagen stopt op geringe afstand van hem.

Op de bok zit een man van een jaar of veertig, schat Sanderijn. Zijn spitse kin steekt ver voorbij zijn platte neus. De blauwe ogen die hem aankijken, staan er droevig bij, als van een hond die geslagen is.

‘Hij die zichzelf ten diepste kent, kent alles en heeft niets te vrezen,’ hoort Sanderijn de persoon zeggen. ‘Laat ik mezelf eerst maar voorstellen. Ik ben Reginald van Zwaden en ik ben op zoek naar... joul!’

Daarbij wijst het dunne, magere vingertje de richting van Sanderijn uit. Die begrijpt niets van wat deze man tegen hem zegt.

... ik ben op zoek naar jou – hoezo naar mij...

Sanderijn twijfelt of hij iets terug zal zeggen en of hij zichzelf wel zal voorstellen. Tenslotte maakte die Reginald van Kwaden – of hoe heette hij ook alweer – vreemde gebaren en het leek erop of hij hem wilde betoveren. Hij kent dit soort gebaren van tovenaars als die in de ridderzaal weer zijn kunsten toont. Echter, voordat hij kan antwoorden, vraagt de man aan hem of hij richting Breugelkens gaat.

‘Nee! Daar kom ik net vandaan, en volgens mij weet u dat.’

‘Hoe zou ik dat moeten weten, ik kom uit een andere richting?’

Sanderijn is verward door Reginalds antwoorden. Hij verdenkt hem ervan hem opzettelijk te misleiden, maar hij weet niet waardoor, en het gevoel van bekeken worden wordt erdoor versterkt.

‘Andere richting? Volgens mij komt u uit de richting waar ik naartoe op weg ben,’ zegt Sanderijn.

‘Ik kom dus uit de richting waar jij naartoe op weg bent. Hoe weet jij nu dat ik uit de richting kom waar jij naartoe gaat? Je spreekt in raadsels, mijn vriend.’

‘Ik spreek niet in raadsels, u verdraait enkel mijn woorden. Straks gaat u mij nog vertellen dat niet ik, maar dat u uit Breugelkens komt.’

‘Dat klopt,’ zegt Reginald. ‘Ik kom uit Breugelkens. Hoe weet jij dat? Ben je mij gevolgd omdat je dat zo goed weet? Ik had al heel de tijd het gevoel dat ik gevolgd werd, maar nu weet ik het zeker.’

‘Dat kan toch niet. We reden elkaar tegemoet. Dan kan ik u toch nooit gevolgd hebben?’

‘Haha. Dat zeg jij, maar zeg nooit nooit.’

Sanderijn is het spoor compleet bijster. Hij begrijpt niets, maar dan ook niets van deze man en zijn uitspraken.

... hoe kan deze Reginald mij nu van zo verre geobserveerd hebben – hij rijdt met paard-en-wagen en is nooit zo snel als ik ben op Willem...

‘Nou snotaap, geef antwoord, waarom volg je mij?’ vraagt Reginald nu boos.

Sanderijn voelt de kwaadheid in zichzelf groeien, omdat hij niet meer weet wat hij moet doen of wat hij moet zeggen. Alles wat hij zegt, wordt door deze Reginald anders uitgelegd. Het enige goede antwoord dat hij kan geven is geen antwoord. En dat frustreert de jonge ridder behoorlijk. Hij besluit daarom de man te groeten, hem een goede reis te wensen en ervandoor te gaan. Gelijk voegt hij de daad bij het woord, voordat de man weer iets kan bedenken. Sanderijn drukt de sporen lichtjes in de liezen van Willem, die hierdoor stapvoets begint te lopen.

‘Hoezo nog een goede reis gewenst en er zonder blikken of blozen vandoor gaan? Is dat nou die ridderlijkheid van het koninkrijk Totoka, die op heel Terra zo befaamd is? Volgens mij zijn jullie over het paard getild en denken jullie vanwege de faam wat de ridderlijkheid betreft, dat jullie je alles maar kunnen permitteren. Nou, ik kan dat ook! Gegroet, “Ridder Zonder Naam”, en dat uw reis u weinig aangename dingen moge brengen.’

De laatste woorden verstaat Sanderijn al niet meer, hij is al buiten gehoorsafstand. Opluchting maakt zich meester van hem. Toch begrijpt hij nog steeds niets van deze man wanneer hij aan hem terugdenkt.

... wat wilde die Reginald nu van mij – waar was het die man om te doen geweest – was het enkel om mij van de wijs te brengen – of – stak er meer achter...

Sanderijn zal er niet achter komen, want de afstand tussen de twee mannen wordt met iedere stap die Willem zet groter. De ridder kijkt af en

toe achterom, om zich ervan te vergewissen dat deze vreemde man werkelijk de andere kant uit rijdt en hem niet volgt. Ook al wordt de afstand tussen hem en de paard-en-wagen groter, het gevoel van achtervolging blijft de jonge ridder parten spelen.

Wanneer het gras korter wordt, zet Sanderijn zijn paard nog eens extra aan. De wind speelt met zijn vlasblonde haar. Even had hij niet meer op het zwarte spoor gelet, en dat is nu vervaarlijk dichterbij gekomen. Met een gemak van een volleerd ruiter stuurt hij Willem evenwijdig aan het spoor. Met zijn ogen speurt hij het zwart af, en dan valt hem iets op, wat hij in de buurt van Breugelkens nog niet gezien had. Op de smalle strook grond ziet hij beestjes lopen. Het zijn kleine zwarte. Geen ervan wijkt van het spoor af. De meeste gaan van zuidwest naar noordoost.

Verderop zit een vogeltje op een tak in het gedeelte van de boom dat voor driekwart zwart is gekleurd. Sanderijn herkent er een spreeuw in, alleen heeft deze spreeuw niet de olieachtige kleuren. Zijn vader noemt spreeuwen wel oliemannetjes, vanwege de groenblauw, blauwgroen en purperen weerschijn van het verenkleed. Deze spreeuw is dofzwart. Wanneer Sanderijn in zijn handen klapt, vliegt de vogel op en volgt tot Sanderijns grote verbazing het spoor.

... waarom steken deze dieren het zwarte spoor niet over – waarom vliegt de vogel er niet van weg...

Gebiologeerd blijft hij kijken naar de beweging van de beestjes op de grond. Hij heeft intussen Willems teugels aangetrokken waardoor zijn paard nu stapvoets loopt. Zo kan hij spinnen, duizendpoten en kleine kevertjes onderscheiden, alle met de gitzwarte kleur.

Willem lijkt niets in de gaten te hebben. Die vervolgt gewoon zijn weg, zonder ook maar iets te dicht in de buurt van de zwarte strook grond te komen. Op een bepaald moment stuurt Sanderijn met opzet zijn paard naar het spoor toe. Even briesst Willem, hoe meer de ridder zijn paard naar rechts stuurt, hoe onrustiger het dier wordt, tot het zijn hoofd hoog in de lucht gooit. Voor Sanderijn is het nu duidelijk dat zijn paard instinctief aanvoelt tot hoe dicht hij de strook kan naderen.

Die avond valt de nacht eerder dan hij gedacht had. Al om zich heen kijkend ziet hij geen boerderij liggen waar hij kan overnachten. Daarom stuurt hij zijn paard in de richting van een paar bomen met wat struiken eromheen, die wat ten noorden liggen. Met de struiken als beschutting legt hij een klein vuurtje aan en hij kookt wat water. De verlepte groenten zien er niet meer appetijtelijk uit. Daarom besluit hij er een soepje van te koken. Samen met een homp brood en de overheerlijke stinkkaas uit het dorpje

Evol, eet hij de soep met smaak op.

Na het beëindigen van zijn maaltijd is het geheel donker geworden. Gelukkig is het niet koud, daarom schopt hij het vuurtje uit, om zijn aanwezigheid niet te verraden in deze open vlakte. Hij rolt zijn dekenrol uit en kruipt ertussen, nadat hij Willem aan een van de bomen vastgelegd heeft. Liggend op zijn rug denkt hij na over deze dag, terwijl er boven zijn hoofd een voor een sterren oplichten alsof er kaarsjes aangestoken worden. In het oosten ziet hij de ster Xirion weer staan. Terwijl hij naar boven kijkt, ziet hij steeds meer sterren tevoorschijn komen als pas ontstoken lichtjes in de straten van de hoofdstad. Hij denkt nog aan de ontmoeting met Reginald voor zijn hoofd opzij rolt.

Tapetedam, tapetedam, tapetedam.

Tapetedam, tapetedam, tapetedam.

Sanderijn schiet overeind. Hij is gelijk klaarwakker. Over de graslanden draaft een paard terwijl het nog pikkedonker is. De ridder kan echter niets of niemand onderscheiden.

... de ruiter die daar gaat kent de weg heel erg goed – of hij moet volkomen mesjokke zijn...

Met het wegstervende geluid van het hoefgetrappel legt Sanderijn zich terug neer op de grond, blij dat hij zijn vuurtje heeft uitgeschopt.

Bolle Bartjes

In het kasteel van Totoka duurt de onzekerheid voort. Vanmorgen eerst de beving in het kasteel en het geluid van rinkelende kettingen, dan het bericht dat Egidius bracht over het duifje dat in een vreemde richting kijkt, en het bericht van ridder Sanderijn over een nieuw spoor, een rood spoor, naast dat van het zwarte, en dat er in Koedijk geen levende ziel meer te bekennen was. Er moet iets in het noordoosten gebeurd zijn tussen het bericht van zijn jonge ridder en dit moment, dat is iets wat zeker is.

Koning Maanster piekert zich suf. Er stapelen zich steeds meer problemen op. De dood van Robijn, de nieuwe vogel Onyx, zijn er slechts een paar van. En dan als laatste dat mysterieuze boek. Het boek waar zijn dochter nu samen met het steenuiltje om is gegaan en dat ze hopen te vinden.

In de vertrekken van Simsala heeft prinses Miryèm het boek *Transmutatie en Transformatie* gevonden en ze smokkelt het nu mee. In de vertrekken van haar vader overhandigt ze het ingepakte boek. Maar voor ze het geeft, wijst ze haar vader erop dat het een vreemd boek is. Het is lijvig en groot, maar het gewicht lijkt haar steeds lichter te worden. Met enige tegenzin geeft ze het af aan haar vader. Die neemt het boek over en gaat ermee zijn eigen weg, nagekeken door zijn dochter, die met iedere stap die haar vader zet, voelt dat er iets eigens van haar afgenomen wordt.

De koning worstelt met zijn eigen moeilijkheden.

... wat is een goede plek om dit gevaarlijke boek te verbergen – waar in het kasteel ben ik de enige persoon die van die plek af weet – bestaat er eigenlijk wel een goede plek voor een boek als dit...

Dan schiet hem een plaats in gedachten. Een plek waar hij allang niet meer aan gedacht heeft, en waar hij als kind vaak speelde. In een van de torens had hij als kleine prins een verstopperek ontdekt en het tegen niemand anders verteld. Hij had geen vriendjes om zijn geheim mee te delen, er waren te weinig kinderen met wie hij van zijn vader mocht spelen.

Koning Maanster spoedt zich met het boek onder zijn gewaad, vastgemaakt met een riem op zijn buik, naar die toren. Zo valt het niemand op dat de koning iets bij zich draagt. Eenmaal bovengekomen is hij verbaasd dat er aan de plek nog helemaal niets veranderd is.

... ooit was dit mijn verstopperek als mijn vader, koning Sirius, weer eens

kwaad op mij was – dan zocht ik dit plekje op – hoe heb ik het ooit ontdekt – weet ik dat nog...

Koning Maanster moet lang nadenken, maar dan komt de herinnering weer terug.

... natuurlijk weet ik dat nog – en dan de verhalen van mijn vader afdoen als verhalen van een seniele, oude man – geheime plekken – toen wist ik er al een – en dat was deze – klein maar wel zo handig...

Dat alles er nog hetzelfde uitziet stemt de koning hoopgevend. Hij weet nu dat dit de plek is waar het boek een tijdje verborgen zal blijven liggen. Later, wanneer tovenaars Simsala weer opgeknapt is, zal hij vertellen dat het boek veilig is, dan kunnen ze alsnog beslissen wat ze ermee gaan doen: of het daar laten liggen, of dat de tovenaars het weer onder zijn hoede neemt.

Net voor het wegbergen voelt de koning een drang om in het toverboek te gaan neuzen, benieuwd naar de inhoud. Voorzichtig haalt hij de stoffen doek, die prinses Miryem erom gewonden heeft, eraf en leest de titel: *Transmutatie en Transformatie*. Wat een vreemde titel. Voordat hij een blik in het boek werpt, laat hij de titel tot zijn gedachten doordringen.

... waar moet dit boek over gaan – dat die persoon het zo belangrijk vindt om het iedere keer in te zien...

Koning Maanster kan er zich geen beeld van vormen. Zijn nieuwsgierigheid is er enkel groter door geworden. Met zijn duim pakt hij de kaft vast om die als eerste om te slaan. De spanning die hij voelt in zijn lijf neemt toe. Hij vraagt zich af of hij ook zou kunnen toveren en alles ongedaan zou kunnen maken van datgene wat er allemaal speelt in zijn koninkrijk.

... waarom heb ik me eigenlijk nooit eerder geïnteresseerd voor magie – waarom leren koningszonen geen toverkunsten – maar wel alles over legers, strategieën en aanvalstechnieken – zou het niet beter zijn als ik prinses Miryem in de leer liet gaan op de toverschool in Awan onder de hoede van Oemoemenoe, schoolvriend van tovenaars Simsala...

Nog steeds met zijn hand op de kaft en zijn duim die bijna de kaft omslaat, klinkt er een stem op in zijn hoofd. Wonderlijk genoeg herkent hij deze stem niet als zijn eigen innerlijke stem.

...er is onlanghs genoeg Onheile gesticht eneel en allene fanweghe dit Boe...

Koning Maanster schrikt ervan terug. Het toverboek glipt bijna uit zijn handen, maar hij kan het nog net grijpen voordat het werkelijk valt. Met het boek in zijn handen voelt hij dat de neiging om te kijken weer groter wordt. Iets lijkt het van hem over te nemen. Er lijken krachten of machten in het spel te zijn die hem bijna dwingen om het boek op een bepaalde

bladzijde of passage te openen en te lezen wat er staat.

Niet-begrijpend wat hem overkomt, voelt koning Maanster dat er nog iets aanwezig is. Het is iets wat in hemzelf zit. Een innerlijk vermogen om in bepaalde situaties die handeling te verrichten waarvan men weet dat dit de beste handeling is die men op dit moment behoort te doen. Het is zijn wil. Zijn wil blijkt sterker te zijn dan zijn nieuwsgierigheid en de krachten die hij buiten zichzelf om ervaart. Zijn wil raadt hem af om het boek te openen. Dat is voor de koning genoeg om te besluiten het boek niet te openen en nog beter weg te bergen. Als dat eenmaal goed weggeborgen is – tenminste, dat hoopt hij – loopt de koning opgelucht en tevreden naar beneden.

Op het moment dat Yonn weer op een onoverkomelijk probleem stuit, heeft hij ondersteuning nodig vanuit het boek van *Transmutatie en Transformatie*, en dat is precies het boek dat prinses Miryèm uit de vertrekken van de tovenaars weg gesmokkeld heeft en dat koning Maanster op een plek die hij zich nog van zijn jeugd herinnert, verborgen heeft.

Wanneer Yonn bij de vertrekken van de tovenaars komt, ziet hij dat er een wachter voor de deur staat. Hij maakt een praatje met hem en maakt terloopse opmerkingen. Via die opmerkingen komt hij erachter waarom de wachter geposterd is voor de deur: Vanwege het brandongeval met tovenaars Simsala mag niemand de kamer in.

... dan moet ik op een andere manier in de vertrekken zien te komen...

De wachter groetend, gaat hij op weg naar zijn eigen vertrekken. Daar gaat hij liggen op zijn slaapplaats en ontspant zich. Het loskoppelen van zijn geest van zijn lichaam gaat de laatste tijd steeds gemakkelijker. Zijn geest glipt door de muren op weg naar de toverkamer van Simsala. Daar aangekomen ziet zijn geest dat de stok waar Robijn normaliter op zat, leeg is. Yonn is opgelucht dat zijn vlerhond het kauwtje te pakken heeft gekregen. Tenminste, dat vermoedt hij, want ze zijn beide niet teruggekeerd naar het kasteel.

... ik hoef dus niet bang meer te zijn dat het kauwtje herrie gaat schoppen...

Door deze gedachte ontstaat er een glimlach op de lege mond van de geest die op de boeken afzweeft. Daar zoekt hij naar het boek, maar tot zijn grote verbijstering ontdekt de geest dat het boek er niet meer tussen staat.

... hoe kan dit nu – de laatste keer stond het er nog tussen, net voordat Simsala terugkeerde van zijn tweedaagse reis – zou de tovenaars het